

S godišnjeg odmora

Autor Administrator

S godišnjeg odmora

Nisam baš poslušao savjete mudrog patera Ivanèia kako provoditi odmor. On kaže: kad radiš; radi, kad si na odmoru odmaraj se, nemoj mijeati jedno s drugim. Odmor je potreban i za dušu i za tijelo; da se malo sredi, da se sastaneš sam sa sobom, naravno i s onima do kojih ti je stalo. Kako bi nastavio dalje smjerom kojeg si provjerio.

Pokušavam nešto u tom smislu, ali mi baš ne ide; moje se misli i dalje vrte uglavnom u istim zatvorenim krugovima, a ista pitanja ostaju bez pravih odgovorima. Prvo, zašto ovo uopće pišem, i koga bi to uopće moglo zanimati? Èemu trošiti vrijeme i energiju? Zar nije pametnije ono "Pusti mozak na pašu i prepusti se stihiji". Jelu, piæu, moru, suncu, leškaranju, opušanju, spavanju, zaboravu...? Mojima iz okoline to savim dobro paše, dok meni, ne znam zašto, nekako ne ide, nemam mira, i evo me opet s prijenosnim računalom. Je li to možda zbog pretjerane navezanosti na svakodnevne obveze tijekom godine? Izgleda da i za odmaranje treba vježba i navika.

I, èemu sve ovo? To premljanje, pokušaji traženja odgovora na pitanja na koja nema odgovora, ili ih ima koliko nas ima. O stvarnosti koja nas okružuje, o društvenim prilikama koje nas zbunjuju, strahèine zabrinutim, o prijateljima za koje se pitamo jesu li to ili nisu, o vrijednostima s kojima smu gurnuti u ovu "nebesku laðu", bez kojih bi nam, èini se, bilo puno lakše funkcionirati, o smislu života i o tome ima li ga smisla tražiti ili ne....itd., itd. Je li to postalo potreba, podijeliti sve to s vama, koji u istom vremenu i u istom prostoru, možda samo s druge strane zida, živite istim životom i s istim pitanjima, brigama i problemima? I jeli to naèin da ovaj naš svijet u kojem postajemo sve otuðeniji i ravnodušni jedni prema drugima, ali jedini svijet kojega imamo, i vrijeme

koje nam je dano, uèinimo barem malo boljim i ljepšim?

I ovoga sam se ljeta uz pat. Ivanèia i Bonaventuru Dudu „družio“ malo s velikim Augustinom i èini mi se da ne bi bilo pošteno to zadržati samo za sebe. Meni je bilo „kao melem na ranu“a možda bi se i vama dopalo, što možete provjeriti u najnovijim priložima na Stranicama.

Društvo mi je također pravila Kamena knjiga Ante Matia, koji je obilazio opustjele prostore Hercegovine i Bosne, pa i šire, istražujuæi zapuštene i zaboravljene nekropole, pokušavajuæi dešufrirati u tvrdim kamenim blokovima – steæcima, uklesane figure i poruke koje su još i danas nakon tolikih vjekova aktualne i koje nas pouèavaju da je život poput rijeke koja teèe, da smo tu na ovom svijetu samo prolaznici, da se u biti ništa ne mijenja.

Nadam se da æe vam se dopasti zaviriti malo u legendarni svijet Rodijaka Æipe književnika Petra Miloša, svijet koji je još juèer bio stvarnost, a danas, za mlađe naraštaje koji ga nisu upoznali, samo legenda poput onih o krunidbi prvog hrvatskog kralja Tomislava, o dolasku Hrvata na more, o hajducima Mijatu Tomia, Andriji Šimia i njihovim junaštivima, o vilama, vilenjacima...

I još nešto: nakon tri godine prisutnosti Mog svijeta u cyber prostoru, vrijeme je za malo preispitivanje: što je bilo dobro, što nije, što treba mijenjati, što popravljati, kako dalje. Nadam se da æe se uskoro realizirati veæ davno najavljena mogućnost interaktivne komunikacije (Forum). U svakom sluèaju, vaša podrška, vaše povratne informacije, iako ne osobite brojne, ali zato vrlo pozitivne, uèvršæuju nas u odluènom stajalištu: idemo dalje. Bili bismo vam zahvalni ako nam se javite sa svojim tekstovima, svojim prijedlozima tema i sadržaja i posebno prijedlozima dizajna.

Ur.

